

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CXL. Sacras Missiones in Diœcesibus Regni Neapolitani frequenter haberi
suadetur: Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepiscopo
Neapolitano cum facultatibus &c. 8. Septembris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

tigia, o Camerale, in favore di Persone del medesimo nostro Stato, e soggette al nostro temporal Dominio, siano, e s'intendano dal giorno d'oggi in poi creati, imposti, e contratti alla sola ragione di scudi quattro per cento, e non più, come Noi in virtù della presente Cedola di nostro Moto proprio da ora in poi li riduciamo, e moderiamo: Salva però sempre alle medesime Comunità la facoltà di ricomprare li medesimi Censi, come anche con espresa dichiarazione, che rispetto a gli altri Censi, e Cambj, che sono stati imposti, o contratti a meno del quattro per cento, non s'intenda per questo fatta alcuna mutazione, o innovazione.

§. 2. In sequela di che vogliamo, e dichiariamo, che le Comunità, e Università suddette Debitrici di dette Persone soggette al nostro temporal Dominio per Causa di detti Censi, o Cambj, o altri Debiti fruttiferi da esse Comunità, o da altri per loro eziandio obbligati come principali, principalmente, e in solido, o in altro qualunque modo eziandio in forma della nostra Camera Apostolica, per qualunque Scrittura pubblica, o privata, e con qualsivoglia licenza, e facoltà contratti, non siano tenuti ed obbligati, nè possano essere forzati, e costretti per i frutti da decorrere da oggi in avvenire, che alla sola ragione di scudi quattro per ogni centinajo, ed anno, ancorche li Creditori siano Persone costituite in qualunque dignità Ecclesiastica, o Secolare, Privilegiate, e Privilegiatissime, cosicchè per la loro Dignità, o altro qualunque titolo, fosse bisogno per comprenderle di speciale e individua menzione; E molto più se fossero (lo che Noi però non vogliamo credere) Chiese, Monasterj, e Luoghi Pii, Cavalieri di qualunque Ordine Militare, anche Gerusalemmitani, Compagnia di Gesù, o Monaci delle Undici Congregazioni, o altri Regolari; rispetto a quali li suddetti Contratti farebbero anche più ingiusti, e vergognosi: Che perciò vogliamo e ordiniamo, che niuno affatto di tali Creditori, che abbia dato, come sopra, danaro ad alcuna di dette Comunità del Nostro Stato, e direttamente, o indirettamente sotto il proprio, o anche sotto nome altrui, a maggior interesse del quattro per cento, resti escluso, ed esente da questa nostra riduzione, e moderazione, per essere così mente, e precisa volontà Nostra.

§. 3. E che così da qualunque Giudice Ordinario, o Delegato, eziandio Uditor Generale dalla nostra Camera, Uditori di Rota, Chierici di Camera, e Cardinali eziandio Legati a Latere, debba giudicarsi, definirsi, tolta ad essi, e a ciascuno di loro facoltà, ed autorità di giudicare, e decretare altrimenti; dichiarando Noi per nullo, irritato, e di niun valore tutto ciò, che da qualsivoglia con qualunque autorità, scientemente, o ignorantemente sarà giudicato, fatto, o attentato contro questa nostra volontà, e disposizione.

§. 4. Non ostante qualsivoglia Costituzione, ed Ordinazione Apostolica, Statuto, Consuetudine, Legge, e Natura di qualunque Provincia, Città, Terra, Castello, e Luogo, ancorchè muniti con giuramento, o confermati dalla Santa Sede, Legati de Latere, e Governatori, Obligationi fatte in qualsivoglia forma eziandio della Camera Apostolica, Sigurtà, Rinunzie, e Giuramenti, Privilegj, e Indulti, e particolarmente quelli di non essere compresi sotto qualunque Legge, e Costituzione, se non essendo specialmente nominati, Regola de Jure quæsito non tollendo, o altra qualunque Regola della nostra Cancelleria, ed altre quali si vogliano, Lettere Apostoliche sì Nostre, che de' Nostri Predecessori sotto qualsivoglia tenore, e forma, e con qualsivoglia clausole derogatorie di derogatorie, e Decreti irritanti concesse, e pubblicate, anche per via di Legge universale, e anche più volte confermate, ed innovate, in favore di qualunque Chiesa, Collegio, Ordine, Ospedale, Luogo Pio, Congregazione, Università, Città, e Luogo, e Persone di qualunque Preminenza, e

Dignità: Alli quali tutti, e singoli, avendone quò il loro tenore per espresso, e di parola in parola registrato e inserito, per quantò siano direttamente o indirettamente contrari a questa Nostra riduzione, e all'esecuzione di questa Nostra determinata volontà, e non altrimenti &c. in amplissima forma deroghiamo.

Dato dal Nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questo dì 7. Settembre 1745.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Sacras Missiones in Diocesisbus Regni Neapolitani frequenter haberi suadetur. Earum directio demandatur Cardinali Spinellio Archiepisc. Neapolitano, cum facultatibus &c.

Venerabilibus Fratribus Archiepiscopis, Episcopis, & Ordinariis Regni Neapolitani.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

GRAVISSIMUM Supremi Apostolatus Ministerium, quod Nobis immerentibus delatum fuit, duo potissimum requirit: primum nempe ad Sanctam Religionem amplectendam eos Populos adducere, qui illam vel nunquam susceperunt, vel susceptam infortunio misero, funestoque deseruerunt; alterum verò, Religionem ipsam saram testam diligenter in iis locis tueri, in quibus integra Divino beneficio conservatur. Porro nomine Religionis non intelligimus ea solum, quæ ad salutem obtinendam necessariò fide tenenda sunt; sed etiam, quæ præstari debent operibus, ut vitam moreque Christianæ disciplinæ consentaneos ostendamus, ac beatissimam in Cælis felicitatem post hujus vitæ curriculum assequamur.

§. 1. Equidem Romani Pontifices Prædecessores Nostri, ut huic muneri satisfacerent, omni tempore Viros pietate ac doctrinâ præstantes elegerunt, qui Fidem Catholicam in omnes terras partes disseminarent; quorum exemplis inherentes, pro tenuitate virium nostrarum, ac temporum difficultatibus, Nos pariter idem Institutum retinimus. Secundo loco Romani Pontifices omnem curam semper impenderunt, ut morum disciplinam, & sanctitatem labefactam, ac jacentem in illis Diocesisbus excitarent, ubi solius Episcopi studium, & opera pro re gerenda satis esse non putabantur: Nam vel Apostolicos Visitatores in eas Dioceses miserunt, vel aliis remediis usi sunt, quæ magis idonea viderentur. Idem consilium Nos quoque secuti sumus, quoties Fidelium corruptelæ ad aures nostras pervenerunt, ut negligentiam notas, cum ante Supremum Judicem steterimus, quo possumus, studio declinemus. Etenim Vicarios Apostolica auctoritate præditos non semel designavimus, qui Dioceses, ubi opus esset, ad pristinam disciplinam restituerent: Multas Epistolas dedimus peculiaribus Episcopis, vel pluribus simul, vel etiam universis, ad ipsorum sollicitudinem exstimulandam; alia quoque consilia, ac rationes inivimus, quas hic recensere supervacaneum est.

§. 2. Post hæc dissimulare minimè possumus, exploratum Nobis esse, vestris in Civitatibus probos quidem homines versari, sed longè plures inveniri perditas, qui præsertim in montanis locis, & a vestris Sedibus valde sejunctis, vitam ab omni virtute alienam traducunt; qui si a Fide non aberrant, uti confidimus, corruptis tamen moribus, ac flagitiis, in se concitant Divinam iracundiam, & properant ad sepulchrum, quin antea dignos Pœnitentiæ fructus ostendant.

Dat. die 7.
Sept. 1745.

CXL.

Pontificis munus duplex, propaganda, & conservanda Religionis.

Utrumque opus ab Apostolica Sede jugiter urgetur.

Populorum indigentia.

Idque respectu subditorum, cuiuscumque ordinis &c.

Decretum irritans, sublatum &c.

Derogationes.

1745.
Quibus re-
media com-
parantur.

Missionum
utilitas experi-
mento probata.

Ex in Episco-
porum adju-
mentum in-
stituta.

Et a Sanctis-
simis Viris
promota.

§. 3. Equidem vestram Nostramque diligentiam id magnopere postulat; ne in tam gravi negotio desides, atque socordes non sine crimine videamur. Quapropter de opportunis remediis diu cogitavimus, ac primum ad Deum Patrem luminis confugimus; preces quoque nostras ad Beatam Virginem convertimus, cujus Natalitio die has literas scribimus; Deinde vos hortandos censuimus, ut ea, quæ subjecimus, pro bono vestrarum Diocesium, executioni strenuè demandetis.

§. 4. Quo tempore Nos ipsi in minoribus constituti munus Promotoris Fidei per plures annos exercuimus, cujus est, accurato semper examine virtutes ac merita illorum perpendere, qui inter Sanctos referendi sunt; quo etiam tempore per plures annos fuimus a Secretis Sacre Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, qui pro ratione sui muneris sumopere contendunt de medio auferre corruptelas, quæ Dioceses labefactant; insuper cum plures Episcopos doctrinæ laude, ac pietatis studio præclaros eo temporis spatio familiari consuetudine cognoverimus; ac postremo cum Sedem Anconitanam antè Pontificatum tenuerimus, ac deinde in Bononiensem translati (cujus administrationem cum Summo Pontificatu conjunctam gerimus) in illâ supra decennium morati sumus, diuturnâ experientia edocti perspeximus, ad improbos mores corrigendos, qui vel serpere incipiunt, vel nimis jam invalescunt, vel tandem diuturnitate confirmati Dioceses latius occuparunt, nihil magis conferre, quàm alienam opem ac vires implorare, videlicet Sacras Missiones ubique indicere, præsertim in iis locis, quæ magis a Civitatibus sejunguntur.

§. 5. Et profectò Viri Missionarii meritò comparantur Joanni Apostolo, ejusque Sociis, qui acciti fuerunt ex aliâ Navi, ut operam suam præberent Petro atque Andree in Mari laborantibus, itaut non possent ob copiam incredibilem piscium retia deducere, uti constat ex Evangelio Sancti Lucæ cap. 5., quod Maldonatus his verbis interpretatur; *Debent Ecclesia Pastores, cum ipsi per se aut imposito, aut suscepto oneri non sufficiunt, alios, a quibus juvare possint, advocare.* Idem prorsus, ante Maldonatum, Janfenius advertebat in *Concordiâ Evangelicâ* c. 25.

§. 6. Cùm Fidei Promotorem egimus, virtutes examinavimus, & res præclare gestas a Dei Famulis Juvenali Ancina Salutiarum Episcopo, Cardinali Roberto Bellarmino Archiepiscopo Capuano, Alexandro Sauli primùm Aleria, ac deinde Papiæ Episcopo, quem Nos ritu solemnî inter Beatos recensuimus; ac postremo a Sanctis Vincentio de Paulis, & Joanne Francisco Regis, quos Pontifices Deceffores Noltrî ritè in Album Sanctorum retulerunt. Itaque, cùm egregia facinora horum præstantium Viro- rum expenderemus, apertissimè cognovimus, incredibilem gloriam tribus primis evenisse in cura animarum administrandâ, ob eam causam potissimum, quod omne studium posuerint, ut Sacre Missiones in suis Diocesium assidue peragerentur. Duos autem, quos postremo loco nominavimus, charitate erga Deum, & Proximum maximè præditos, ornatosque deprehendimus; ac potissimum Sanctus Vincentius de Paulis eam certissimè probavit, eo quod Missionarium Congregationem instituerit, & ipsemet (donec incolumitas corporis permisit) Missiones eadem exercuerit. Joannes quoque Regis sancto charitatis igne conflagrasse palam ostendit, ob singularem alacritatem, quâ difficiles & asperros montes adire non dubitavit, ut ignaros Populos Christianâ doctrinâ ac moribus imbueret, & ad bonam frugem traduceret, quoties ab ipso Episcopi, aut ejus Præpositi id postulerent.

§. 7. Illud etiam non ignoratis, in more positum esse Episcopis, ut statim temporibus ad Sacre Congregationem Concilii Tridentini Interpretum de suis Ecclesiis referant, earumque statum planè exhibeant. Itaque cum Nos ipsi Secretarii munere fungeremur, quoties in aliqua Diocesi Missiones indicatas fuisse relatum fuit, toties jussu Congregationis ejusdem, vel Summorum Pontificum, hoc consilium magnopere commendavimus in responsis, quæ ad Episcopos fieri consueverunt, eosque incendere non prætermisimus, ut laudabiliter inceptum profecerentur. Non semel etiam Episcopos redarguere jussi fuimus, qui pios Missionarios non accirent, ut languentem, sicut ipsi asserbant, in Populo pietatem, & in Viris Ecclesiasticis disciplinam excitarent, & in utriusque peccandi licentiam cum scandalo junctam coercerent.

§. 8. Typis impressa est historia rerum gestarum a Benedicto XIII. de Nobis optimè merito, Nationis vestræ ornamento, & Beneventanæ Ecclesiæ per plures annos Archiepiscopo. In lucem pariter edita fuit vita Cardinalis Innici Caraccioli, qui Sedem Aversæ magna virtutis commendatione tenuit, & Episcopi de Cavalieriis, qui Trojæ Ecclesiam summa pietate, ac studio religionis administravit. Si vobis antè oculos unquam proposuistis, vel in posterum eos libros proponetis, intelligetis profectò, maximos sibi, Populisque sibi traditis fructus evenisse ex Sacris Missionibus, quas suis Diocesium comparantur. Nos quidem has historias accuratè legimus, & magnâ cum voluptate typis evulgata vidimus ea omnia, quæ Viri illi præclarissimi sæpius Nobis explicaverant, cùm adhuc in terris versarentur. Etenim Benedictus XIII. operâ nostrâ, dum Pontificatum gereret, semper usus est; Alios autem, quos nuncupavimus, non semel alloqui Nobis opus fuit, eisque literas dare, quibus eorum negotia expedirentur.

§. 9. Tandem Sacrarum Missionum utilitatem ac necessitatem Nos ipsi compertam habuimus, quoties illas accivimus in Diocesium Anconitanam, quo tempore Nobis commendata fuit; & quandiu Bononiensem Ecclesiam Nosmet præfentes administravimus; Et nunc etiam curamus diligenter, ut eadem Missiones quandoque indicantur ab eo, qui juxta normam, & consilia a Nobis perscripta, vices Nostras obtinuit. Tum planè agnovimus veritati consentaneum esse, quod Paulus Segneri Societatis Jesu, Concionatoris, Scriptoris, ac Missionarii laude clarissimus, scriptum reliquit, nempe: *Missionum tempore tot Concionatores meritò nuncupari posse, quot percussi piis exercitationibus ad Penitentiam inflammantur, suoque exemplo alios pertrahunt ad eandem virtutem exereendam; Ex illis autem Missionibus magis copiosum fructum dimanare; quibus majori frequentia populus interfit, eâ prorsus ratione, quâ ignis magis augetur, si plures in unum locum carbones congerantur.*

§. 10. Quocirca neque novum, neque incertum, neque a Nobis excogitatum dici potest hoc remedium, quod Populi corruptelis corrigendis proponitur. Antiquum illud est, malis curandis aptissimum, & fortasse unicum, quod tot Episcopi pietatis gloriâ insignes magna cum utilitate suis in Diocesium adhibuerunt, quod Nos ipsi toties experti sumus, & Vos etiam, qui procul dubio Populum vobis commissum Sacris Missionibus aliquando recreastis.

§. 11. Sed, ne virtute sua careat ejusmodi remedium, preces ad Deum effundendæ sunt; quippe: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus.* Deinde seligendi sunt Missionarii doctrinæ laude præstantes, quive Populum diligenter instituant. Nam meritò suspicamur, idque non sine lacrymis ac mœrore scribimus, suspicamur, inquam,

plures

Item a
Congr. Con-
cilii sæpe
commenda-
ta.

Et ab Epi-
scopis Regni
Neap. fre-
quentate.

Peculiaris
experientia
SS.D. Noltri.

Divina gra-
tia implo-
randa.

Instructio
Fidelium po-
tissimus Mis-
sionis scopus.

plures animas ex illis, quæ Nobis, ac Vobis traditæ fuerunt, ad interitum ruere, eò quod res necessariae necessitate mediæ, ut ajunt Theologi, penitentiæ ignoraverint. Illi potissimum Missionarii vocari debent, qui postquam labe & scandala populi certo deprehenderint; ipsorum gravitatem ac turpitudinem suis Concionibus ostendant, & vehementer arguere possint. Id constat testimonio Sancti Marci cap. 3, ubi Christus eligit Apostolos, ut mitteret eos prædicare; Idem etiam desumitur ab Actis Apostolorum cap. 6., ubi ipsi prædicationem verbi, tanquam peculiare munus sibi demandatum, testantur: *Non est æquum, nos derelinquere verbum Dei, & ministrare mensis.* Idem S. Paulus docuit 1. ad Corinth. : *Non enim misit me Christus baptizare, sed evangelizare:* & Epist. 2. ad Timoth. : *Testificor coram Deo & Jesu Christo, qui judicaturus est vivos & mortuos, per adventum ipsius, & regnum ejus, prædica verbum, in ista opportune, importune.*

§. 12. At verò Missionarii suæ vitæ ratione, atque exemplis, Populum ad virtutem incendere debent. *In omnibus te ipsum præbe exemplum bonorum operum,* inquit idem Apostolus ad Titum: Sanctus Lucas in *Actis Apost.* testatur reliquit, quod Salvator Dominus : *Cæpit facere & docere.* Postremò Missionarios Deo se penitus devovere fas est, nec ullam admiscere cupiditatem inanis gloriæ, vel spem emolumentum, licet exigui, dum Populis erudiendis incumbunt. Equidem magno fructu cumulatas fuisse accepimus Missiones, quæ peractæ sunt, cum Sanctus Carolus Borromæus Mediolanam Sedem teneret; Idem nunc etiam contingit operâ ac virtute Oblatorum, quos ille instituit, quique a Sancto Ambrosio nuncupantur: Nam præ cæteris illud perscriptum habent, ne ulli incommodum afferant, & ne ulla causâ vel ratione unquam moveantur, ut aliquid dono accipiant, quemadmodum ab Actis Ecclesiæ Mediolanensis, quæ anno 1599. Typis edita fuerunt par. 5. pag. 841. clarè deprehenditur. Ad S. Joannem Chrysostrum mentem convertite, qui in *Homiliâ 46. super Mattheum* fatetur, universum terrarum Orbem ab Apostolis traditum fuisse ab errore ad veritatem, a veteri superstitione ad Christianam disciplinam amplectendam, non quod mortuos ad novam vitam revocaverint, sed quia solum avaritiâ & omni cupiditate animum penitus habuerint: *Quid est enim, quod eos magno ostendit? pecuniarum contemptus, gloria despectus, ab omnibus vitæ negotiis ereptio; quæ si non habuissent, etsi mortuos suscitassent, non solum nullos juvissent, sed etiam Seductores estimati essent.*

§. 13. Civitas Neapolis affluit magnâ copiâ Ecclesiasticorum, qui pietate, doctrinâ, & præ agendis Missionibus experientiâ valde commendantur. Plenæ sunt etiam Virorum hujusmodi, Congregationes Sedis Archiepiscopalis, Patris Pavonis, & Sacerdotum, qui a Sancto Gregorio nomen accipiunt, qui Pii Operarii vocantur, ac tandem non desunt Domicilia Sacerdotum, qui Sancti Vincentii de Paulis institutum dato nomine sequuntur. Messis quidem multa est, sed Operarii sufficient, si ita distribuantur, ut Populorum utilitas atque necessitas postulabit.

§. 14. Adhibitis Dilectum Filium Nostrum Cardinalem Spinellium Neapolis Archiepiscopum, cujus consilio res tota gerenda erit: ob hanc causam literas ad ipsum damus, ab eoque petimus, ut hanc provinciam suscipiat; facultatem quoque tribuimus, ut alios sibi Adjutores in tam gravi negotio assumat, vel illos etiam in suum locum sufficiat; cum Nos minime lateat, quàm variis curis distineatur, & quot labores subierit, ac in præsentia subeat, ut Vineæ Domini diligenter excolatur. Si quis

Vestrum Missiones expetit, ad ipsum Cardinalem Archiepiscopum confugiat, qui Ministros idoneos designabit, ut necessitas requiret: ipsorum numerum constituet, & rationem quoque temporis habebit, quo Sacræ Missiones absolvantur; nam ipse pro suâ sapientiâ satis intelliget, nequaquam uno tempore omnia simul perfici posse.

§. 15. Indigent Missionarii facultatibus extraordinariis, quas Nos libenter illis ex thesauro Ecclesiæ conferemus, ut præclarissimum opus ipsi feliciter proficiant. Eas facultates indicabimus Cardinali Spinellio, ut Missionarii ad illum accedentes, sive ad alium ipsius loco successum, facile obtineant, quæ magis conferre ad Dei Gloriam, & animarum salutem judicaverint.

§. 16. At vero perspicimus difficultates, quæ facile retardabunt Missionarios, ne ad Samnites, & Calabros iter suscipiant. Attamen, cum versentur in illis Locis Patres Dominicani, & Societatis Jesu, ipsorum Præpositi Generales jussu nostro Provinciales adducant, ut ex suis Religiosis Viris aliquos eligant, qui Missiones illic exercent; neque emolumentum percipiant a Clero, sive a Magistratibus Locorum, ubi Missionibus operam præbeant. Ipsorum nomina ad Cardinalem Spinellium descripta mittentur, ad quem Samnitum, & Calabriae Episcopi confugient, ut in eorum Diocæsi rectè Missiones ordinentur, quemadmodum futurum procul dubio confidimus in aliis Diocæsi, quæ ab Urbe Neapoli non adeò remotæ sunt.

§. 17. Sed notam velut inurere videremur eximie pietati, & religioni Charissimi in Christo Filii Nostri Caroli Utriusque Siciliae Regis Illustris, nisi Vos moneremus exposcere ab ipso Rege, ut suam auctoritatem & gratiam, si pro Missionibus rectè gerendis opus fuerit, liberaliter interponat. Etenim Nobis perspectum est experientiâ, nec Vos certè latere debet, nihil antiquius ipsi propositum esse in Regno administrando, quam Dei Gloriæ maxime infervere.

§. 18. Finem his Literis, ne longiusculæ videantur, imponimus, exemplum Sancti Regis Josaphat vestris oculis subjicientes. Sacerdotes, veluti quidam Administri, ipsi Regi victori præbant, qui: *docebant populum in Juda, habentes librum Legis Domini, & circuibant cunctas Urbes Juda, atque erudiebant populum: cap. 17. lib. 2. Paralipom.* Nec Regi satis fuit uti Sacerdotum opera, sed ipsemet ad Populum Bersabeæ se contulit, & usque ad Montem Efraim; & revocavit eos ad Dominum Deum patrum suorum: uti cap. 19. describitur. Idem Vobis imitandum constituite: nec solum per Diocæses Sacerdotes mittite, sed illas Vos ipsi perustrate, quoties graviora negotia Vobis id permittent: Etenim Populus vestrâ præsentia, ac virtute peremptus, ad viam Domini capessendam magis incendetur. Si aliquid incommodum ferendum est, Deum facilius hoc pacto commovebitis, ne pœnas exposcat a Vobis, ob negligentiam, quâ Diocæsim aliquandò invisere, & in vestris Sedibus commorari, uti oportebat, omisit, quod Nonnullis ex Vobis contigisse certò scimus. Verum huic etiam malo in diem gliscenti non deerunt Apostolicae providentiæ partes. Interim Vestrum memoriam, Vestrique Gregis, animo nunquam deponemus, quoties ad Altare Rem Divinam operabimur. Vobis etiam, & Vestræ curæ commendatis Populis, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Datum Romæ, apud Sanctam Mariam Majori die 8. Septembris 1745. Pont. Nostri Anno Sexto.

Cui facultates necessariae conceduntur.

Quid pro Provinciis Samnit. & Calabriae.

Fiducia de pietate Regis utr. Siciliae.

Episc. prætere debent exemplo.

Diocæses visitare, & in iis residere.

Dat. die 8. Sept. 1745.

Missionario-
rum agendi
ratio.

Operarii è
Civit. Nea-
politana
suppetent.

Dirigente
Opus Card.
Spinellio
Archiepisc.